

RELATS PER AL CAFETÓ

 **Fem
Ribes**
Associació de Comerciants i Industrials de Ribes

CONSORCI PER A
LA NORMALITZACIÓ
LINGÜÍSTICA

ELS MEMBRES DEL JURAT

Els membres del jurat són tres:

Anna Vidal

Del Servei de Català de Sant Pere de Ribes
(Consorti de Normalització Lingüística)

Sandra López

Guanyadora de:

2015 - Premi amb menció especial en la categoria
de Narrativa al Concurs literari Víctor Alarí,
convocat per Ràdio Cubelles amb l'obra "Ella".

2012 - Premi al millor treball de la comarca
del Concurs literari Cinc Pins, convocat per
l'Ajuntament de Sant Pere de Ribes
amb l'obra "Memòries d'un Rodamón"

Miquel Roma

de la Fusteria Roma,
com a representant dels socis de Fem Ribes

“RELATS PER AL CAFETÓ”

Neix de la voluntat de fusionar cultura i comerç -centrat en aquesta ocasió en la restauració- per fer del nostre poble un espai on compartir els petits moments de gaudi del dia a dia. Per això, **Fem Ribes** i el **Servei de Català** de la nostra població hem apostat pel format de relat curt, amb la idea que el recull que teniu a les mans sigui un agradable acompanyant del vostre cafetó.

Des d'aquestes línies volem agrair als participants l'enginy demostrat per tal d'aconseguir bones històries per distreure el personal. I felicitar el guanyador d'enguany, **David Puertas**, que va presentar relat titulat *Sense temps en diumenge*. Així mateix, volem reconèixer la difícil tasca del jurat d'aquesta edició per escollir un dels relats; ens consta que no ha estat fàcil.

Volem que aquest concurs s'adapti a les circumstàncies de cada moment; es reinventi, si cal, i que, a poc a poc, arrel·li al nostre poble i que s'acabi convertint en un esdeveniment esperat per tothom.

Vagi de gust!
Fem Ribes i Servei de Català

Índex

01

Sense temps en diumenge

David Puertas. Primer Premi

02

“Caiga una lluvia
que limpie esta ciudad”

Oriol Rocamora

03

Cada dia

Lidia Gàzquez

04

El cas de les Mones

Manel Piqué

05

El ferrer i el drac

Trinidad Martínez

06

El meu Ribes

Jordi Isart

07

Inventari

Josep Mesía

08

La Juguesca

Jorge Lorente

09

Ribes 2026

Jordi Isart

10

Sense temps en dimecres

David Puertas

Sense temps en diumenge

01 / David Puertas

El diumenge és el pitjor dia de la setmana. La gent improvisa. No hi ha rutines. Cada diumenge és diferent. I això em consumeix, m'enfonsa en la més profunda malenconia. Jo, sense pautes, no sóc res. Durant la setmana m'agrada observar la gent que va a comprar sempre a la mateixa hora —al forn, al colmado—, o els que s'estan a la plaça esperant el bus inexorablement, ineluctablement. O els botiguers, com obren i tanquen els seus comerços puntualment. Quin goig! La coreografia urbana del temps! Però el diumenge... res de res. La gent es lleva quan li sembla, els busos passen a comptagotes, els botiguers canvien els seus hàbits... Un desastre. Només em queda asseure'm al Cabaler, demanar un tallat i allargar-lo tooooo el matí. Ara entra aquell que la setmana passada va venir amb la dona i els nens. Eren quarts de dotze, i mira'l avui: ha vingut sol, no són ni les deu i ja demana un cafè amb llet. Desordenat. Irreverent. Quin poc respecte per les rutines! S'hi posa dos sucres. Aviat tindrà un infart. I mira aquella! Els dies de cada dia va amb puntualitat suïssa: a les nou ja remena el te (s'hi posa sucre more), i a dos quarts obre la drogueria. Avui s'ho ha pres amb calma: no ha d'obrir. Està massa prima. Hauria de demanar un croissant. És diumenge, el dia que tothom es permet ferir de mort el temps, el dia que tothom es passa pel forro les pautes que ens mantenen amb vida. El dia sagrat de la improvisació. Mira aquell! Sempre tan puntual per posar el gènere al colmado! I avui, mig de pentinat, es fot una magdalena de xocolata. Així s'ennuegui! Irrespectuós! Les campanes toquen un quart d'onze. Sort que elles sempre són fidels.

01

“Caiga una lluvia que limpie esta ciudad”

02 / Oriol Rocamora

El carrer Torreta era fosc en el tros que es coneix com el Carrer de la Mitja Galta. Devia ser dilluns, de final de mes, i feia mal temps, així que estava jo sol voltant pel poble. Vaig passar per La Premsa per veure en Júsep i en Roger.

-- És fosc el carrer!

-- Ja fa dies que dura. A veure quan ho arreglen. Últimament ja passa que de tant en tant es queden foscos alguns carrers-- va dir el Júsep.

Va començar a ploure amb ganes. Vam apostar que demà al matí començarien a aparèixer al facebook fotos d'objectes estranys flotant per la riera. Fa anys va sortir una foto a la contraportada del Diari de Vilanova on es veia un tio fent kayak per la riera baixant a tope a l'altura del Pont de la Palanca. El text que acompanyava la imatge reivindicava la comarca del Garraf com un lloc ideal per fer esports d'aventura.

Estàvem els tres escoltant la tamborinada.

Com que era fosc i volíem veure la pluja, vam sortir sota el ràfec de l'entrada, i ens vam quedar mirant com queia. El carrer es va anar convertint en un torrent. El so de l'aigua ens tenia hipnotitzats. Va aparèixer de la foscor un tot-terreny amb els llums posats. Els fars il·luminaven la calçada amb llum rasant i vam poder veure milers de gotes estavellant-se contra el terra i esquitxant-se les unes a les altres. El cotxe va fer una petita onada que va mullar les rodes dels cotxes aparcats. En passar per davant de La Premsa el cotxe va parar, i ens vam adonar que era el Senyor Robert.

-- Què hi foteu aquí palplantats? Esteu de foto els tres aquí com a estaquirots-- va dir, rient-se de nosaltres.

-- Òstia, Robert! Doncs ja veus, aquí veient com plou. I tu què? Que potser vens a fer el cafetonet per començar la nit?-. En Robert té el costum que cap al tard es fa un cafè i diu que quan se'l pren acaba el dia i comença la nit. Em fa gràcia perquè jo per acabar el dia no em faria mai un cafè, que després no dormiria.

Però en Robert està fet d'una altra pasta.

-- Doncs no, que plovent així no hi ha collons de sortir del cotxe. Me'n vaig cap a casa. Bona nit senyors!

En marxar en Robert vam entrar cap a dins. A poc a poc va anar amainant. Em vaig acabar la copa de vi i vaig decidir marxar cap a casa. Em vaig acomiadar i vaig enfilat cap amunt. En arribar a la cruïlla entre Eduard Maristany i la Mitja Galta, on acaba l'última de les cases antigues, em vaig fixar en una frontissa de ferro embeguda en un tros de mur de maons pintat de blanc, restes de la porta que temps enrere tancava el carrer. Antigament allà s'acabava el poble i començaven les vinyes i els garrofers. Vaig recordar el poema d'en Júsep que ho explica, i la versió musicada que en van fer

els Bulma. En passar per davant de La Tratto em van venir al cap uns versos d'Elphomega: "Travis decia: caiga una lluvia que limpie esta ciudad. Aparcó su taxi, murió en soledad"

L'aire feia una agradable olor de pluja i jo caminava sol. Pujant Palou amunt sentia una barreja de sensacions, entre melancolia i amor per la terra, entre ganes de fugir i de quedar-me.

Cada dia

03 / Lidia Gázquez

Ep, tu! Sí, tu! Aquell que seu cada dia a la taula del fons del Cabaler Cafè! T'agraden els seients de cuir i estar al raconet més apartat a primera hora de la tarda per allò de la intimitat i per tenir una visió més àmplia del local des de la cantonada. També t'agrada estar prop del quadre del logo de TVRibes. Ets un nostàlgic. Cada dia li demanes a la Sílvia el teu cafè sol i agafes el diari. Comences per les pàgines de cultura perquè no t'agrada començar per internacional, millor llegir sobre construir coses, no sobre destruir-les. De tant en tant, aixeques el cap per veure qui entra, cada cop que s'obre la porta. I t'agrada mirar en algun moment a través de la finestra, per veure les rajoles vermelles i blanques de la plaça Marcer o les torres de l'església, la serenitat d'un paisatge que sents tan teu des de sempre. T'agrada fer un glop al cafè ben calent i assaborir-lo i amb aquest gust a la boca, cada dia, veus com entra ella, puntual, a les 16:00h. És una noia de Ribes, la tens vista però mai no heu coincidit fins ara. T'agrada. Té els cabells arriassats amb uns reflexos daurats. Té pinta de ser una dona forta. Sempre demana un tallat i alguna vegada heu creuat la mirada. La cambrera la saluda i mai li demana què voldrà, li posa directament el tallat. T'agradaria poder acostar-t'hi i xerrar una

estona amb ella. Però té tota la pinta de ser molt tímida i tu tampoc t'hi atreueixes. Cada dia treu de la bossa una revista que sembla que es diu 'Aqua'. Ahir vas buscar de què anava. Sembla que és una revista sobre busseig. I tu ets molt de terra. Però mai se sap, noi, en aquesta vida tot és provar-ho! Com cada dia, s'aixeca i va a pagar, la Sílvia, la cambrera, li diu que no cal que pagui, que l'han convidada. La Sílvia fa un gest amb la mirada cap a tu. La noia es gira. Com que estàs mirant i no saps què passa, t'enganxen de ple observant l'escena. La noia del cabell arriassat somriu i es ruboritza lleugerament. Està més bonica que mai.

- Gràcies -et diu.

Desa el moneder a la bossa i la revista i marxa. Tu t'ensumes el pitjor. La Sílvia potser t'escoltarà quan aixequis el cul i vagis a pagar. Però t'arriba un whatsapp:

- Noi, he hagut de fer-ho. Sembleu aturats de vegades ;)

- Sílvia, em moro de vergonya. Et mataré... :P Aixeques el cap i veus la teva cambrera amb el mòbil a la mà amb un somriure entremaliat. En el fons, estàs content per l'empenta. Sents un altre avís al telèfon:

- Aprofita i demà aixeca't i vés-hi a xerrar. No facis el drope com cada dia.

Uhr Zeit
Obst und
gab es
bedenken
im Garten
in sie vor
h ein paar
Ellinor hatte
Nachbarin
unter einer
wecker im
genau, um
der Firma
einmal spät
am nachts
iele Über:
m man in
Fille diese
egen war
Miriam an
teter ver
über
ten

einziges Blatt war zu sehen, aber in einer Ecke des Gartens lag ein Laubhäufchen, das etwa so groß wie eine Schwarzwaldkirchentorte war. Eine kleine Schwarzwaldkirchentorte.
»Ja ...« Miriam senkte ihre Stimme und sah sich um. Ein merkwürdiges Bild, als versuchte sie, jemanden zu entdecken, der sie hinter den Büschen hockend beobachtete.
»Ja ...«, wiederholte sie sich. »Ich musste gerade an Ellinors Haus hinüber.« Was haben Sie denn für einen Eindruck von ihr?
»Na ja, ich weiß nicht recht ...« Miriam zuckte leicht mit den Schultern, als ob sie andeuten wollte, dass ihre Meinung vermutlich ganz unwesentlich sei. Trotzdem fuhr sie fort. »Na ja, Sie haben von Ihrem Grundstück aus keine direkte Sicht auf dieses Haus. Aber haben Sie vielleicht bei dem Wendenplatz? Die drehen ja alle vorn bei Ihnen auf wartete auf eine Reaktion von Ellinor.
»Ja ... ich weiß auch nicht so genau ... Wille hat das auch schon beobachtet, aber mir ist das noch nicht aufgefallen. Warum?
»Ich weiß ja nicht, ob man sich wirklich Sorgen machen muss, aber sonderbar ist es ja schon.« Miriam machte ein sorgenvolles Gesicht. »Jeden Abend andere Autos, manchmal mehrere nacheinander und jedes Mal Männer, die aus steigen und ...« Miriams Stimme wurde leiser. »Und dann die Sache mit den Jalousien ...«
»Ja, wenn sie Besuch empfängt, geht sie durch das Haus,«

El cas de les mones

04 / Manel Piqué

Sant Pere de Ribes, dissabte 26 de març de 2016, vigília del diumenge de Pasqua.

Com cada dia, a dos quarts de nou del matí en Jordi anava caminant cap al bar de sempre per prendre un cafetó. Era el seu ritual diari abans d'obrir les finques La Fita, on treballava. Aquell dia, a l'alçada del carrer de Sant Pere es va creuar amb una furgoneta ocupada per tres homes, que marxava a força velocitat en direcció a la carretera de Sitges.

—Collons, quina pressa que tenen aquests païos —pensà en Jordi mentre continuava el seu camí.

En passar per davant la pastisseria N. Pascual va observar que la porta era oberta i les llums del local apagades, cosa inusual. Ho va trobar molt estrany. Tot seguit va veure el seu amic Miquel dins la fusteria del carrer Sant Pere, que estava enfeinat amb un armari.

—Miquel! —el cridà—. Vine un moment.

—Jordi, bon dia —contestà en Miquel—. Què vols?

—Acostem-nos un moment a Can Pascual, no veig clar què està passant. Tenen la porta del local oberta de bat a bat i sense llum a dins. Això no és normal. Cada dia passo pel davant i mai havia vist la porta oberta a aquestes hores —digué en Jordi.

—Tens raó —corroborà en Miquel—, no és normal. Jo he arribat d'hora per enllestir un armari però no m'he fixat en la porta de la pastisseria. Anem-hi.

En Jordi i en Miquel s'aproparen a la pastisseria i entraren a l'interior. Hi havia un silenci absolut.

—Ep!!! Què hi ha algú? —cridà en Miquel.

Al cap d'uns segons, encara més silenci.

—Passem a l'obrador —digué en Jordi.

Van avançar per dins la pastisseria fins a l'obrador. Allà van trobar les dues pastisseres, la Núria i la Marta, lligades en unes cadires i amb la boca tapada amb cinta adhesiva. Molt sorpresos, en Jordi i en Miquel ràpidament van deslligar les dues noies. La Núria es va desenganxar la cinta adhesiva i va cridar:

—Ens han robat, ens han robat!!!

—Calmeu-vos, calmeu-vos! Ara mateix truquem a la policia —digué en Jordi, alhora que, amb una mica de tremolor a les mans, polsava les tecles del telèfon mòbil i marcava el 112 d'emergències per reclamar la presència policial.

La Policia Local va trigar pocs minuts en arribar a l'establiment. En aquell temps d'espera, les dues pastisseres van aprofitar per efectuar el recompte del que els havien pres.

La patrulla dels agents de l'autoritat, després de comprovar que les dues víctimes no havien resultat ferides, els van preguntar què havia passat. La Núria va ser la primera en parlar:

—Vora un quart de nou han trucat a la porta de la pastisseria. Algun cop ha passat que un client amb pressa ha trucat per comprar pa i no hem

04

04 / Manel Piqué

malfiat. Quan hem obert, dos individus amb passamuntanyes ens han agafat pels braços, ens han lligat a unes cadires i ens han tapat la boca amb cinta adhesiva perquè no poguéssim demanar auxili.

–No han dit res ni han parlat entre ells –continuà la Marta–. Tot seguit han començat a posar mones de pasqua en caixes i a fer viatges cap a la botiga. Hem comptat que ens manquen quaranta dues mones de fruita, vint-i-set de mantega i trenta-sis figures de xocolata.

–Què? –exclamà molt sorprès l’Antonio, l’agent més veterà de la patrulla–. M’esteu dient que us han robat les mones de pasqua?

–Sí, sí! –contestà immediatament la Núria–. Només les mones. No han tocat res de la caixa registradora ni tampoc han remenat cap calaix. A la caixa teníem més de dos cents euros entre bitllets i monedes, per tornar els canvis d’avui dissabte.

La cara dels dos Agents ho deia tot. No podien entendre de cap de les maneres el perquè d’aquell robatori. Amb tot, el modus operandi o seqüència dels fets estava més o menys clara.

–Segons es desprèn de les vostres declaracions, dos individus us han lligat, han pres les mones de l’obrador i les han traslladat a la botiga. Com que la porta del carrer era oberta, pensem que un vehicle esperava al davant per carregar les mones i marxar a corre cuita. Això vol dir un mínim de tres persones. És correcte? –resumí l’agent Antonio.

–Això mateix –van dir alhora les dues pastisseres.

–I podeu descriure físicament els autors, la vestimenta que duïen, cap fet rellevant? –interrogà l’Antonio.

–Eren alts, un metre vuitanta, portaven la cara tapada, vestien dessuadores de color fosc i pantalons texans. Tots dos portaven guants a les mans i calçaven sabates esportives. –contestà la Marta, que es notava que estava molt aficionada a veure la sèrie televisiva CSI.

–Són dades molt genèriques –seguí l’agent de la Policia Local–, ja veurem què podem fer.

En Jordi, que estava escoltat la conversa va recordar de sobte la furgoneta.

–Agents, quan jo venia caminant cap aquí, a dos quarts de nou, he vist una furgoneta que marxava molt ràpid en direcció a la carretera. Era de color blanc, de grans dimensions i anava ocupada per tres homes que portaven la cara destapada i dos d’ells eren molt iguals de fisonomia. També us puc dir la numeració de la placa de matrícula, 1261. La recordo perquè els números coincideixen amb el mes i l’any del meu naixement.

–Això és una bona dada Jordi. Gràcies per facilitar aquesta informació –digué amb un somriure l’agent Antonio. Almenys ara tenien un fil per on estirar. Ara tocava passar els fets als seus superiors i comunicar-ho als Mossos d’Esquadra per fer el seguiment del cas.

A Sant Pere de Ribes tothom es coneixia

04 / Manel Piqué

i en poca estona la notícia del robatori a Can Pascual va córrer com la pólvora. Els primers a escampar-ho van ser els clients dels bars més propers, com ara els del Cabaler Cafè a la plaça Marcer. A mesura que els comerços anaven obrint portes, la notícia s'anava estenent i molts ribetans s'atansaven a Can Pascual per interessar-se en primera persona i oferir l'ajut que poguessin necessitar. L'altruisme va arribar al màxim exponent quan els responsables de les altres pastisseries locals, i especialment la Serarols Nin, van trucar als amos de Can Pascual per cedir-los mones. Així van poder oferir-ne als clients que ja havien fet comanda en dies anteriors i suavitzar el cop tan fort que havien rebut en aquelles dates tan assenyalades. A Can Pascual no tenien temps material de tornar a fer les mones robades i aquesta col·laboració gremial dels pastissers del poble va ser de gran ajuda.

Els comentaris dels ribetans sobre el robatori anaven des de:

–Ha sigut una broma pesada o de mal gust –deien uns.

–Ha sigut la plataforma per l'alliberament de les mones –deien els de la conya.

–Que si això, que si allò –deien la resta.

Amb les dades de la matrícula aportades per en Jordi, l'equip d'investigació dels Mossos d'Esquadra va cercar dins el programa de la Prefectura Provincial de Trànsit i van localitzar uns quants vehicles amb aquesta sèrie

de números i amb domicili fiscal a Catalunya. Efectuant una recerca més precisa van localitzar-ne tres a les comarques del Garraf i Alt Penedès.

El públic en general van conèixer el desenllaç del cas per mitjà d'un diari d'abast nacional, el dia 29 de març. La notícia deia:

L'àrea d'investigació del cos de Mossos d'Esquadra ha resolt el cas de les mones robades en una coneguda pastisseria de Sant Pere de Ribes, al Garraf, el passat dia 26 de març. S'ha efectuat la detenció dels tres presumptes autors, un pare i dos fills bessons, a Sant Sadurní d'Anoia, on els detinguts regenten una coneguda pastisseria-fleca. Segons la confessió del pare, F.P.A., de cinquanta dos anys i dels dos fills F.P.B i A.P.B., de vint-i-tres anys, havien elaborat totes les mones de Pasqua amb una partida de sucre adulterat i les van haver de retirar de la venda. La preocupació de no poder lliurar les mones als seus clients, molts dels quals ja les havien pagat per avançat, va motivar la decisió de robar mones d'una altra pastisseria. Els detinguts coneixien la pastisseria N. Pascual, eren conscients de la seva bona reputació i van decidir efectuar-hi el robatori.

En Jordi també va conèixer la notícia per la premsa escrita, justament mentre prenia un cafetó en el seu bar habitual, a tres quarts de nou del matí. Va trobar aquell cafetó més bo que mai, pensant que amb la seva col·laboració s'havia resolt el cas de les mones.

El Ferrer i el Drac

05 / Trinidad Martínez

Era per l'any ... a Sant Pere de Ribes, un poble al mig de les muntanyes a la comarca del Garraf. Un poble on hi havia diverses botigues i un centenar de persones. Una de las botigues era al carrer principal i era la més antiga, era una ferreria.

El ferrer, un home molt agradable, humil i somniador. Li agradava somiar despert (tenia unes quantes ferides als dits de cops amb el martell, ha, ha, ha!) i somiava que algun dia trobaria l'amor d'una família que li fes bategar el cor de veritat.

Un dia qualsevol, plovia amb moltes ganes, tant, que la terra va tremolar i va fer caure una part de la botiga; quina seria la sorpresa, que va ressorgir com si fos "DÉU", una llum esplèndida i va aparèixer el cap d'un drac, espera, espera, un altre cap, i carai, tu!, un altre, tres caps de drac!

El botiguer espantat i al mateix temps curiós, és va apropar i li va preguntar:

- D'on véns?

- Vaig néixer aquí i ja era hora que em trobés algú, necessito una família, tu estàs sol i vull acompanyar-te. Vols que em quedi amb tu?

- Sí - va respondre el botiguer.

En aquell moment era l'home més feliç del món. Va sortir al carrer i va reunir tota la gent.

- Sortiu, sortiu botiguers!! Necessito la vostra col·laboració!

Entre tots podem fer que aquest drac meravellós tingui la seva família: el sastre, el pintor, la perruquera, l'escultor, el sabater, el joier, la mestra, la modista, i els nens que facin timbals amb cordes, fustes i cartró! Cantarem i ballarem! Vinga el carnisser, el peixater, la pastissera, i el forner, prepareu un bon menjar! Beurem i menjarem!

I així aquest poble va començar una època meravellosa. Tots plegats eren una gran família.

05

El meu Ribes

06 / Jordi Isart

Sóc català nascut a Madrid. De petit, allà pels anys 70, passava els estius a Sitges i el meu contacte amb Ribes, no Sant Pere, això dels sants no es portava a casa, era el viatge en cotxe amb el pare a buscar el tortell de cabell d'àngel, el preferit de la família, a la que deien era la millor pastisseria de Catalunya. Cap més referència d'aquest petit poble.

A la adolescència i ja vivint definitivament al poble veí, vaig tenir l'oportunitat de venir sol en autobús a buscar el famós pastís. Recordo un dia que no vaig arribar a temps d'agafar el autobús de línia per tornar a casa, i armant-me de valor, vaig fer el camí de tornada amb el tortell a la mà, caminat en ple mes d'agost a quaranta graus. Va arribar una gran pasterada de tortell. Mai més.

En aquells anys juvenils, els ribetans o 'pagesos' com els dèiem a l'escola, els vilanovins eren i són 'llunàtics', eren gent molt amable que ens convidaven a assistir a la festa major del seu poble. Ens va sorprendre el primer cop, però després vàrem assistir tots els anys gaudint de la companyia i del que oferia el poble, que no era gaire en aquells anys.

Ara, ja en edat adulta, tinc la residència i la família al poble. Hem descobert que la vida és molt millor a Ribes, amb més tranquil·litat i els mateixos o millors serveis i botigues que en altres ciutats on hem viscut. I què hem de dir dels preus i de la relació amb els botiguers. Tot és negoci, ho sabem, però no hi és l'afany de lucrar-se en poc temps. Aquí es busca el client fidel per tot l'any, oferint més que un servei, una amistat que va més enllà. Fem cafès i copes quan acaben la jornada, fem sortides amb els més íntims. Els nens van junts a escola. Som una gran família que sempre estarà junta. No canvio Ribes, el meu Ribes, per res del món.

06

EGG, l'extraterrestre, començava a tenir mal de cap per desorientació. Va fer un cop d'ull ciclopi al voltant de la plaça Marcer, es va asseure i va demanar com de costum un gintònic per empassar-se el Gelocatil comprat a la farmàcia del davant, que per cert hauria de ser a la plaça de la Font.

Deia per milionèsima vegada que abandonava, que mantindria l'aparença de ribetà i que no tornaria al seu planeta a anys llum d'aquest poble, ara que havia après a no dir "Sant Pere". Però sabia que el detectarien i que no podria amagar-se ni tan sols amb disfressa de nouvingut. Els seus coplanetaris tenien mètodes dràstics per identificar l'engany i per això mai conviuen en parella.

L'inventari no estava sortint bé: carrer del Pi avall, no podia trobar a l'esquerra can Pau Artigas ni a dreta ca la Comprativa, ni ca l'Antònia... Només hi havia can Manel, però no ca la Brígida, ni ca la Margarita, ni el Cap de Cavall i seguidament ni rastre de ca la Magina, ni de la pastisseria Milà. Havien marxat per les obres a l'Ajuntament? I què passava amb cals Cubanos? Havia de perfilar-se la pestanya.

Mentre tombava va arribar a pensar que els ribetans eren una espècie considerablement superior als altres terraquís i que alguna cosa sabien d'ell. Si no, com és

que en algunes finestres i balcons hi havia un drap amb un cometa molt semblant del que passava sovint per casa?

L'EGG (inicials d'Especioso*, més dos cognoms ben ribetans) des d'un principi havia planejat un viatge desencertat. Li havia semblat que una personalitat com en Jordi Mestre de cal Boter podria ajudar-lo a conèixer l'entorn. Però quan va arribar a casa seva aquell dia en Jordi estava fent dissabte i massa atrafegat per atendre un personatge de la poca credibilitat d'EGG, així que per treure-se'l de sobre va donar-li una guia de Ribes de l'any 82. L'alienígena tenia ànims de venjança. Creia que les coordenades no li fallarien des del planeta llunyà, però apuntaven directament a en Josep Mestre, conegut com a Peret Boter. Un cop retornat al planeta, el Tribunal Constel·lacional es va reunir d'urgència per dictaminar el cas d'EGG. No ha pogut transcendir el dictamen final de la sessió, però gràcies a l'espionatge i al to elevat del volum d'algunes intervencions s'han rescatat frases com: "Ah, aquell poble a prop de Sitges!", "La guia del 82 portava un dibuix del Naranjito?" o "On collons és ca l'Aleix?"

*Nom escollit per dissimular, que havia llegit en un article sobre un poble de Burgos amb noms estranys.

La Juguesca

08 / Jorge Lorente

La Coro preparava braves al Roca, el bar d'en Xavi. Un dels pocs bars on es podien veure tots els partits del Barça mentre degustaves unes tapes. El Xato, un client poc assidu conegut per la seva afició a les apostes, va demanar unes braves. Després de ficar-se'n una a la boca, i amb cara de fàstic, va dir a en Xavi, amb un to alt perquè la resta de clients el sentissin: "Aquestes braves s'emblen més els mugrons de la Filo (una antiga xicota seva, entrada en anys, que va conèixer mentre feia el C.I.R a Cartagena) que no pas una cosa digna de dir-se "braves". No es poden comparar a les del meu amic Quim. En Quim era el propietari del Moustache, un altre dels bars del poble.

En sentir les paraules del Xato, en Xavi va contestar-li, emprenyat, que la seva cuinera, la Coro, feia unes braves de tanta qualitat o més que les del Moustache. A partir d'aquí la conversa a poc a poc va anar agafant un to desafiant per part de tot dos.

El Xato, excitat per la situació, i va proposar una juguesca: dissabte, mentre el Barça i el R. Madrid jugaven la final de la Champions, ell portaria al Roca unes safates de braves del Moustache i les servirien juntes amb les del Roca per fer-les tastar als clients sense que ningú en sabés la procedència. I els clients serien els que votarien quines els havien agradat més. Qui oferís les pitjors braves convidaria al final del partit a cerveses i braves fetes pel guanyador a tots els clients que es trobessin al local.

L'endemà, el Moustache i el Roca eren plens de gom a gom. A la mitja part, amb empat a dos, els clients encarregats de dictaminar quines eren les

millors braves de la plaça van seure davant d'una taula formant un "jurat". Tots eren uns autèntics especialistes en braves i cerveses. Van menjar amb entusiasme i, després d'unes quantes cerveses, el "jurat" va decidir, no sense alguna incidència: guanyen les del Moustache.

Els crits d'eufòria dels seus seguidors van silenciar el tercer gol del Barça. El Xato, amb un somriure d'orella a orella va cridar: "Braves i cervesa per a tothom! Convida el Moustache i paga el Roca! Aleshores la Coro va sortir, va fer callar els presents i va dir: "Menjarem braves i beurem cerveses, sí, però no serà el Roca qui les pagarà. Si les braves del Moustache han estat les guanyadores, les del Roca també. En el temps afegit del partit, he demanat que em portessin més braves del Moustache i me les han donat per la porta del darrere. Per tant, tots els membres del jurat heu menjat les mateixes braves, és a dir, les del Moustache. És per això que les que hem ofert nosaltres també són guanyadores. Així que cadascú demani les braves d'on vulgui i que les mengi on vulgui, però que cadascú pagui lo seu. I tu Xato, cap a casa que aquesta nit seré jo qui et donarà braves, bandarra!"

El quart gol del Barça va coincidir amb el final del partit. La gent, tant del Roca com del Moustache, va sortir eufòrica a la plaça al crit de "VISCA EL BARÇA i VISCA CATALUNYA"! Ah, i les males llengües diuen que aquell vespre que el Barça va guanyar la tretzena Champions, el consum de cerveses, braves i mugrons va batre rècords històrics al poble.

Després de la gran confusió en la dècada anterior a causa dels incidents entre els diferents governs implicats, ara ha arribat la calma. S'ha pres la decisió final, la gran decisió. Amb data d'avui, la ciutat de Sant Pere de Ribes és anomenada capital de Catalunya i totes les administracions i serveis es distribuïran per les diferents zones del municipi. Això implicarà realitzar moltes reestructuracions per adequar els espais amb el conseqüent benefici per a les empreses locals.

La zona del castell, on residirà el govern central, haurà de tenir a prop els departaments d'Hisenda i d'urbanisme amb els quals existirà una relació molt directa. El departament d'educació és el que més problemàtica està causant ja que tots els centres educatius han demanat ser la seu. Per ubicació i per ser-

veis propers, no seria mala idea localitzar-ho a 'El Local', davant de la nova catedral de Ribes i en un lloc cèntric on poder desenvolupar les seves tasques.

I ara, amb aquesta adjudicació, que implicarà un augment de la població resident, de visites als departaments, d'increment del trànsit, etc, ens obligarà a redissenyar tota la infraestructura comercial del municipi. S'hauran de fer noves inversions per ampliar els llocs d'aparcament, les instal·lacions hoteleres, els serveis de tot tipus relacionats amb la nova administració i els serveis diaris, encara que aquest ja fa un grapat d'anys que funcionen força bé.

Potser es el moment de demanar al nostre govern municipal del PUR (Partit Únic Ribetà) que ofereixi una reducció en els impostos locals a tothom per poder millorar cadascú casa seva.

Sense temps en dimecres

10 / David Puertas

Cada dia, la mateixa rutina: veig com entra a Can Manel a les nou i poc (segur que té un fill; el deu deixar a l'escola del Pi i se'n va al colmado: pernil dolç, iogurts, alguna llauna...); després, cap a Cal Forner Vell (potser en té dos, de fills: una barra de mig i magdalenes...); quan surt, fa un tallat al Cabaler (s'hi posa la meitat del sobret de sucre, a vegades demana un crois-sanet, a vegades fulleja el diari; està clar que no té pressa, segur que a casa no l'espera ningú...); un cop enllestit l'esmorzar, enfila cap al caixer automàtic (20 o 30 euros, se'm fa difícil veure-ho, potser 40, però no gaire més; segur que prefereix pagar en efectiu que amb targeta...); algun dia, abans de passar pel caixer entra a la farmàcia de la plaça (sí, segur que té canalla: xarop antitèrmic i tractament per als polls...); i després, indefectiblement, cap a la fruiteria (crec que compra massa plàtans i poca taronja; i aquelles pomes que tria... no sé: les del costat són millor, una mica més cares, però més gustoses...). Quan surt, amb una bossa de plàstic a cada mà, se'n va a buscar el cotxe (hauria de portar un carretó, la veritat, o una bossa gran de casa, així no gastaria tant de plàstic i no hauria de fer equilibris amb el pa...). Obre el

maleter, hi descarrega la compra, puja al cotxe (ahà! cadireta! sí: un fill petit segur; qui deu ser el pare?) i adefinsdemà. No són ni les deu. En poc menys d'una hora, cada dia, ella i jo fem aquesta dansa compassada, previsible, mesurada, coreografiada fins al mil·límetre, com a mi m'agrada. Després passo una hora buscant algun altre ciutadà rutinari que m'alliberi de la incertesa, però no me'n surto. Vagarejo entre els prestatges de Ca l'Aleix, a veure si envoltat de cargols, tornavisos i cables hi trobo algun client habitual que segueixi una pauta, però res. I a Can Fonoll, entre neveres i televisors... tampoc. M'afanyo per arribar a la peixateria. L'home de la Nuri aparca la furgoneta i comença a descarregar. Torno a respirar tranquil: visc el pas del temps amb la mare que m'amara de rutina cada dia de nou a deu, amb la Nuri, que descarrega el gènere de Vilanova a les onze, amb el reparador de llegum que aparcarà davant de Can Cases a les dotze... Amb aquests esquitxos d'aire fresc sento que la vida avança. Potser sí que un dia hauré de fer el cor fort i preguntar-li si en té un o dos de fills, o si, després de fer la compra, algú l'espera a casa...

10

Ajuntament
Sant Pere de Ribes

**Generalitat
de Catalunya**

**Diputació
Barcelona**

Unió Europea
Fons social europeu

SOC

Servei d'Ocupació
de Catalunya

